

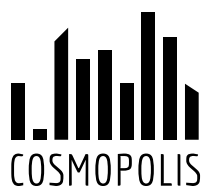
OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

SMRTÍČÍ TAJNOSTI

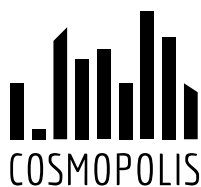
**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Robert Bryndza

SMRTÍCÍ TAJNOSTI

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

SMRTÍČI TAJNOSTI

**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

DEADLY SECRETS

Robert Bryndza

Deadly Secrets © Robert Bryndza 2018

Cover © Henry Steadman 2018

Translation © Kateřina Elisová 2019

© Grada Publishing, a. s., 2019

Z anglického originálu *Deadly Secrets*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2018, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2019 jako svou 7164. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-2707-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-2706-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-0592-2 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Pro Rikyho a Lolu.

Člověk je nejméně sám sebou, když mluví o sobě.

Dej mu masku a poví pravdu.

– OSCAR WILDE –

KAPITOLA 1

Byl pozdní Štědrý večer, když Marissa Lewisová vystoupila v Brockley z vlaku na nástupiště a spolu s opilým davem zamířila k můstku pro pěší. Vzduchem líně poletovaly první sněhové vločky, z lidí sálalo teplo a alkohol a všichni už toužili být doma a začít oslavovat.

Marissa byla nádherná žena s temně modročernými vlasy, fialkově zbarvenýma očima a postavou přesýpacích hodin. Byla hrdá na to, že patří k tomu typu dívek, před kterým vás bude vaše matka varovat. Vracela se domů z klubu v Londýně, kde vystupovala jako tanečnice burlesky. Na sobě měla dlouhý černý vintage kabát s propracovaným kožešinovým lemováním, výrazně světlý make-up, umělé řasy a karmínovou rtěnku. Když došla ke schodům na můstek, shora se k ní otočili dva mladíci a lačně ji pozorovali. Sledovala jejich pohled, takže viděla, že se jí spodní část kabátu rozepnula, a jak stoupala po schodech, zpod kabátu jí probleskovaly punčochy a podvazky, které měla na sobě při vystoupení. Zastavila se, aby si zapnula velké mosazné knoflíky. Dav se řinul kolem ní.

„Doufám, že to není pravá kožešina,“ zamumlal hlas za ní. Marissa se ohlédla na kostnatou mladou ženu a jejího stejně vyhublého

přítele. Oba byli oblečení v pomačkaných zimních kabátech a žena měla dlouhé mastné vlasy.

„Ne, není pravá,“ opáčila Marissa pevným tónem a oslňujícím úsměvem maskovala lež.

„Mně ale jako pravá připadá,“ oponovala mladá žena. Její přítel jen stál a zíral s pootevřenou pusou na krajky a podvazky, dokud si Marissa kabát nezapnula.

„Franku!“ vyštěkla žena a táhla ho nahoru po schodech.

Kožešina lemující Marissin kabát *byla* pravá. Velmi výhodně ho koupila v Soho ve vintage obchodě s použitým zbožím. Stejně jako kosmetický kufrík, který nesla zavěšený přes rameno.

Marissa vystoupala zbývajících schody a vydala se přes můstek. Pod ním se v měsíčním světle leskly koleje a střechy domů začínal pokrývat sněhový poprašek. Když došla téměř na konec, všimla si, že oba mladíci zpomalili a čekají na začátku schodiště. Tlukot srdce se jí zrychlil.

„Můžu vám pomoci?“ zeptal se ten vyšší a nabídl jí ruku. Byl hezký, měl zrzavé vlasy a jeho obličej měl zdravě červenou barvu. Na sobě měl třídílný oblek, dlouhý hnědý kabát a naleštěné hnědé kožené boty. Jeho přítel neměl tak vysokou postavu, oblečený byl téměř identicky, ale co se vzhledu týče, nebylo mu tolik přáno.

„Poradím si,“ odušila.

„Klouže to,“ trval na svém a rukou se jí zaklesl do podpaží. Blokovali polovinu schodiště, které vedlo dolů. Marissa na mladíka na okamžik upřela pohled a rozhodla se, že by mohlo být jednodušší pomoc akceptovat.

„Děkuju,“ řekla a přijala nabízené rámě. Mladíkův menší přítel jí chtěl vzít kufrík, ale Marissa zakroutila hlavou a usmála se. Scházeli

po schodech a pod nohama jim křupala sůl. Marissa byla uvězněná mezi oběma muži, kteří páchli pivem a cigaretami.

„Jste modelka?“ zajímal se vyšší mladík.

„Ne.“

„Co znamenají písmena M a L?“ chtěl vědět ten menší a ukázal na natištěná písmena na kosmetickém kufříku.

„To jsou moje iniciály.“

„Ano? A jak se jmenujete?“

„Já se jmenuju Sid a tohle je Paul,“ představil je vyšší mladík. Paul se zasmál, a odhalil tak velké žluté zuby. Došli na konec schodiště, Marissa poděkovala a vyhákla paži. „Nedáte si skleničku?“

„Děkuju, ale čekají mě doma,“ odpověděla Marissa. Mladíci stále blokovali polovinu schodiště a kolem nich proudil dav lidí. Chvilí jen stáli, čekali a zvažovali, co dál.

„Ale no tak, jsou Vánoce,“ naléhal Sid. Marissa ustoupila, takže chodci mohli procházet mezi ní a dvojicí mladíků. „Nebo vás můžeme svézt?“ dodal a snažil se protlačit k ní. Paul ho následoval a přitom odstrčil nějakého chlapce z cesty. Pohled jeho pronikavých očí byl současně pichlavý i rozostřený.

„Opravdu ne, musím domů. Ale děkuju vám. Veselé Vánoce.“

„Jste si jistá?“ naléhal Paul.

„Ano, jsem, děkuju.“

„Můžeme se s vámi vyfotit?“ zeptal se Sid.

„Prosím?“

„Jenom společný selfičko. Hezký holky se nám líbí, a až budeme v noci sami v posteli a bude nám zima, budeme se mít na co dívat.“

Způsob, jakým si Marissu prohlíželi, v ní vyvolával představu vlků. Hladových vlků. Postavili se každý z jedné strany a naklonili se k ní. Když Sid zvedl svůj iPhone a vyfotografoval je, cítila na zadku ruku. A ještě jednou. Mladíkovy prsty si začaly razit cestu mezi jejími pŕlkami.

„Skvělé,“ hlesla a odtáhla se. Ukázali jí fotku. Oči měla doširoka otevřené, ale nevypadala tak vyděšeně, jak se ve skutečnosti uvnitř cítila.

„Vážně jste sexy,“ zkonstatoval Sid. „Jste si jistá, že vás nepřesvědčíme, abyste si s námi dala skleničku?“

„Máme vodku, Malibu, víno,“ vypočítával Paul. Marissa se ohlédla na můstek a registrovala, že po něm jde ještě několik lidí. Znovu se podívala na mladíky a přinutila se k úsměvu.

„Lituju, pánové, ale dneska večer ne.“

Zvedla oči k průmyslové kameře nad nimi, která byla umístěná v plastové kupoli. Sledovali její pohled. Zdálo se, že narážku konečně pochopili. Odešli.

„Taková namyšlená děvka,“ slyšela, jak říká Paul. Váhala. Cítila úlevu, když sledovala, jak došli k autu stojícímu u obrubníku. Když se po ní ohlédli, odvrátila pohled. Slyšela smích, prásknutí dveří a pak naskočil motor. Jakmile se jejich auto rozjelo a opustilo nádraží, Marissa si uvědomila, že zadržovala dech.

Vydechla a viděla, že po schodech sestupuje několik posledních cestujících. Nahoře zaznamenala vysokého atraktivního muže, kterému bylo něco málo přes padesát, a jeho velmi bledou manželku.

„Sakra,“ zamumlala tiše. Rychle zamířila k řadě automatů s jízenkami a zaujatě sledovala jednu z obrazovek.

„Marisso! Já tě vidím!“ ozval se ženský hlas prosycený alkoholem. „Vidím tě, ty děvko!“ Na schodech se rozléhal klapot, jak k ní žena spěchala.

„Jeanette!“ zakřičel muž.

„Nech nás na pokoji,“ hulákala žena, která došla až těsně k Marisse, ale včas se zarazila, aby se jí nedotkla. Dlouhým prstem mířila asi dva centimetry od jejího obličeje. „Drž se od něj dál!“

Oči měla zarudlé, obličej brunátný a odulý. Šarlatová rtěnka se jí rozpila do vrásek kolem úst.

„Jeanette!“ sykl její muž, chytil ji a odtáhl. Ačkoli byli manželé skoro stejně staří, mužova tvář s ostře řezanými rysy působila přitažlivě. To Marisse připomnělo, že čas dokáže být k mužům laskavější.

„Dělám, co můžu, abych se ti vyhnula, ale bydlíme ve stejné ulici. Naše cesty se pravděpodobně zkříží.“ Marissa se sladce usmála.

„Jsi děvka!“

„Byla jsi v hospodě, Jeanette?“

„Ano!“ zavrčela. „Se *svým* manželem.“

„Done, vypadáš střízlivě. Myslela bych si, že spíš ty se budeš potřebovat trochu opít, aby ses na ni mohl dívat.“

Jeanette zvedla ruku, aby Marisse dala facku, ale Don ji zarazil.

„To stačí. Marisso, proč nemůžeš zůstat zticha? Přece vidíš, že na tom není dobře,“ řekl muž.

„Do prdele, nemluv, jako kdybych tady nestála,“ nezřetelně pronesla Jeanette.

„No tak, půjdeme,“ vybídl ji muž. Vedl ji, téměř jako kdyby byla invalidní.

„Zasraná kurvo,“ zamumlala Jeanette.

„Nikdy mi nikdo za sex neplatil!“ zakřičela Marissa. „Zeptej se Dona!“

Otočil se a jeho pohled byl plný smutku. Nebyla si jistá, jestli ten smutek vyvolala jeho žena alkoholička, nebo byl prostě v něm. Pomohl Jeanette nasednout na místo spolujezdce do auta, které stálo u obrubníku. Když odjížděli, Marissa zavřela oči, aby si vybavila vzpomínky na tohoto muže. Na chvíle, kdy pozdě v noci, když matka spala, zaklepal na dveře. Jak se kradli do jejího pokoje. Jak cítila jeho teplé tělo na své kůži, když se milovali...

Když oči znovu otevřela, bylo zřejmé, že poslední cestující už zmizeli v přilehlých ulicích a že zůstala sama. Hustě sněžilo a vločky vířily v obloucích jasněho světla z lamp kolem nádražní haly. Marissa vyšla z nádraží a zabočila napravo na Foxberry Road. Za okny domů zářily vánoční stromky a zvuk křupajícího sněhu pod jejíma nohama protínal hluboké ticho.

Ulice se na konci stáčela ostře doprava a přecházela v Howson Road. Zaváhala. Ulice se táhla do tmy. Několik pouličních lamp nesvítilo, takže pouze dvě osvětlovaly asi pětisetmetrový úsek, který z obou stran lemovaly řadové domky. Původně tudy chtěla jít s jinými cestujícími z vlaku – stejnou cestu si vždy zvolilo aspoň pár dalších lidí, takže se zdála bezpečnější. Jenže Jeanette a ti dva hnusáci na nádraží jí překazili plány.

Marissa spěchala kolem temných uliček a prázdných neosvětlených oken ke každému zálivu světla. Ulevilo se jí, když se ze tmy vynořila Coniston Road, jasně osvětlená díky škole stojící na jejím konci. Zabočila doleva, minula hřiště a přešla ulici k vrátkům domu, ve kterém bydlela. Když vrátka otevřela, panty zaskřípaly. Všechna

okna byla temná a malá předzahrádka se topila ve tmě. Klíče měla připravené. Chystala se strčit klíč do zámku, když vtom za sebou uslyšela měkké žuchnutí.

„Bože! Beakere, vyděsil jsi mě,“ vydechla, když viděla hladké, černé tělo kocoura, který seděl na víku popelnice vedle vrátek. Přistoupila k němu a zvedla ho. „No tak, je na nás oba moc zima, abychom se toulali venku.“ Beaker zavrňel a podíval se na ni výraznými zelenými očima. Přitiskla obličej na jeho teplou srst. Zdálo se, že jí kocour milostivě věnuje okamžik své přízně, a pak se v jejím objetí zavrtěl. „Tak jo, ty jeden ničemo.“ Kocour seskočil, vyrazil k živému plotu a zmizel v sousední zahradě.

Marissa natáhla ruku, aby zasunula klíč do zámku, ale za zády jí vrzla vrátka. Zkameněla. Ozvalo se slabé zaskřípání a pak křupání sněhu pod nohama. Pomalu se otočila.

Za ní stála postava v dlouhém černém plášti. Obličej měla zakrytý plynovou maskou, kukla vyrobená z lesklé černé kůže těsně obepínala lebku. Dva velké kulaté skleněné průzory pro oči na ni prázdně zíraly. Dýchací přístroj protahoval obličejovou část až téměř k hrudníku. Postava měla černé rukavice a v levé ruce svírala dlouhý, tenký nůž.

Marissa už téměř otáčela klíčem, ale postava k ní chvatně přistoupila, popadla ji za rameno a zády ji hodila na dveře. Objevil se stříbrný záblesk a pak na skleněné průzory masky dopadla sprška krve.

Kosmetický kufřík spadl na zem. Marissa zvedla ruce ke krku a teprve poté ucítila strašlivou bolest způsobenou hlubokou ranou, která jí prořízla hrdlo. Snažila se křičet, ale vydala pouze klokotavý zvuk a ústa se jí naplnila krví. Zvedla obě ruce, postava zavravorala

a rozmáchla se. Nůž Marisse prořízl dva prsty, protal látku kabátu a zabodl se jí do předloktí. Nemohla dýchat, lapala po dechu, její krev bublala a stříkala. Postava ji chytila vzadu za hlavu, táhla ji po cestičce a pak jí obličejem praštila do cihlového sloupku u vrátek. Cítila, jak jí tvář exploduje bolestí, a slyšela prasknutí kosti.

Marissa se dávila a zvracela. Nebyla schopná vdechnout do překrvených plic vzduch. Téměř jako by se jí to netýkalo, sledovala, jak se ji ta podivná postava snaží po zemi dotáhnout od sloupku branky doprostřed zahrádky. Postava se zapotácela a zdálo se, že upadne, ale nakonec rovnováhu udržela. Oběma rukama máchala nožem, kterým Marissu bodala a řezala do hrdla a krku. Jak krev tryskala na sněhovou pokrývku a život opouštěl její tělo, stačila si Marissa uvědomit, že rozpoznala obličej za velkými skleněnými průzory plynové masky.

KAPITOLA 2

Budík detektiva šéfinpektora Eriky Fosterové zazvonil v sedm ráno. Z hlubin ložního prádla a přikrývek se vynořila hubená, bledá paže a vypnula ho. V ložnici vládla tma a chladno a pouliční osvětlení prosvěcovalo rolety tenké jako papír, které měla v úmyslu vyměnit od chvíle, kdy se nastěhovala, ale nikdy se nedostala k tomu, aby o to požádala majitele bytu. Převrátila se na posteli, stáhla přikrývku a zamířila do koupelny, kde se osprchovala a vyčistila si zuby.

Teprve když se oblékla a do kapes si strčila telefon, peněženku a policejní odznak, uvědomila si, že je Boží hod a že je pozvaná na oběd ke komandérovi Paulu Marshovi.

„Sakra,“ řekla a posadila se na postel. Prsty si projela krátké blondaté vlasy. „Sakra.“

Většina policejních důstojníků by to považovala za terno – pozvání strávit vánoční oběd s nadřízeným a jeho rodinou. Ale Erika považovala svůj vztah s Marshem za... *komplikovaný*.

Právě dokončila vyšetřování bolestného případu týkajícího se mladého páru, který spáchal sérii vražd. K součásti jejich zvrácené hry patřil i únos dvojčat Paula Marshe, během kterého došlo i k napadení Marshovy manželky Marcie. To vedlo ke zcela doslovnému „lovu na člověka“. Erika byla zodpovědná za záchranu holčiček

a chápala, že ji Marsh s Marcií pozvali, aby jí poděkovali, ale ona sama se chtěla posunout dál.

Erika se postavila a otevřela šatní skříň, ve které viděla nepříliš objemné příhrádky s oblečením, které bylo většinou určené do práce. Prošla úhledně zavěšené černé kalhoty, svetry a bílé halenky, až nakonec vylovila modré šaty bez rukávů. Otočila se k zrcadlu zavěšenému nad toaletním stolkem a ramínko se šaty si přidržela pod bradou. Bosá měřila sto osmdesát centimetrů. Měla výrazné lícní kosti, velké zelené oči a krátké blond vlasy, právě teď mokré a trčící všemi směry. „Bože, jsem kost a kůže,“ poznamenala a přitiskla si šaty na tělo, které kdysi oplývalo ženskými křivkami. Podívala se na fotku manžela Marka stojící na prádelníku. „Kdo potřebuje nízkotučné výrobky, co? Být vdovou dělá s pasem úplné zázraky...“ Bezútešnost jejího humoru ji šokovala. „Omlouvám se,“ dodala.

Mark také býval policejním důstojníkem. Erika, Marsh a Mark společně studovali, ale Marka před více než dvěma lety během drogové razie zabili. Fotografie byla pořízená v obývacím pokoji domu, ve kterém patnáct let společně žili v Manchesteru. První slabé paprsky slunce se draly skrz okno a dopadaly na jeho krátce střižené tmavé vlasy, které mu kolem hlavy vytvářely zlatou svatozář. Měl přitažlivou tvář a jeho úsměv byl hřejivý a nakažlivý.

„Nevím, co bych měla Marshovi a Marcii říct... Prostě bych jen chtěla otočit stránku a bez dalšího povyku jít dál.“

Mark se na ni usmíval.

„No jo, zbytečný humbuk, co? Je moc pozdě, abych si vymyslela nějakou výmluvu?“

Ano, zdálo se, že jeho úsměv říká: No tak, Eriko, buď hodná holka.

„Máš pravdu, nemůžu to zrušit... šťastné Vánoce.“ Položila si prst na rty a pak ho přitiskla na sklo.

Erika zamířila do malé kuchyně, která zároveň sloužila jako obývací pokoj. Místnost byla spoře zařízená nevelkou pohovkou, televizí a poloprázdnou knihovnou. Na mikrovlnné troubě stál malinkatý plastový vánoční stromek. Dříve stával celé roky na televizi, ale od nástupu plochých obrazovek byla mikrovlnka jediným místem, kam ho mohla umístit, aniž by působil směšně. Zapnula kávovar a rozhrnula závěsy. Na parkovišti a ulici za ním ležela vydatná pokrývka sněhu, která se v pouličním osvětlení oranžově třpytila. Erika neviděla žádná auta nebo lidi a cítila se, jako by byla jediným člověkem na světě. Závan větru smetl ze země sněhový poprašek a nesl ho k naváté závěši u zdi parkoviště.

Když si nalévala kávu, začala zvonit pevná linka. Spěchala do předsíně, aby telefon zvedla, a přitom doufala v zázrak, že se oběd ruší. Volal Markův otec Edward.

„Vzbudil jsem tě, zlato?“ zeptal se s hřejivým yorkshireským akcentem.

„Ne, už jsem vzhůru. Veselé Vánoce.“

„Taky ti přeju veselé Vánoce. Je v Londýně zima?“

„Sněží,“ odpověděla Erika. „Sněhu napadlo asi po kotníky, což stačí k tomu, aby se o tom psalo v novinách.“

„Tady leží víc než metr. A v Beverly napadlo ještě víc.“ Edwardův hlas zněl křehce a napjatě.

„Máš doma teplo?“

„Ano, zlato, topím si v krbu. A protože se cítím trochu marnotratně, budu si topit celý den... Škoda že se nevidíme.“